

Katrs solis aizved pie nākamā...

Ar tukumnieci **Līgu Fucuri** iepazīnāties šovasar Durbes pils Dārza svētkos. Tad muzejs aicināja sava mikrorajona ļaudis, lai padalītos priekā par padarīto un uzklautu domas par to, kas viņiem šai vietā ir svarīgs. Vārds pa vārdam, un uzzinājām par vidzemnieku Kaparjostu ģimeni, kas par savu dzīvesvietu reiz izvēlējās tieši Tukumu un tā Durbes mikrorajonu. Pēc tam Līgu satikām Zentenes pilī, kur viņa kopā ar vokālo ansambli «Noskaņa» piedalījās Dzejas dienu sarīkojumā. Un pēc tam arī Vecmokās, kur, biedrības «Asni 3139» rosinātas, darinājām ziedu kompozīcijas. Secinājām, ka Līga ir viens no tiem cilvēkiem, kam teju vai visas nedēļas dienas aizņemtas darbīgā radošumā. Bet intervijā runājām arī par to, kā sadzīvot ar dzīves līdzenumiem un nelīdzenumiem, kā tikt pāri šaubām un stāties preti nezināmajam.

FOTO - Agris Jansons

Līga Fucure saka, ka cilvēks var mainīties jebkurā vecumā, tikai, ejot solīti pa solītim, pie tā jāpiestrādā...

No Vidzemes – Kurzemē

– Kad tikāties Durbes pilī, teicāt, ka esat tukumniece, bet ar saknēm Vidzemē.

– Esmu piedzīvousi Madonas rajona Bērzaunes ciemā. Dzīvojam «Abrienās», skolotāju mājā, un mana mamma Laima Kaparjosta bija bioloģijas un ģeogrāfijas skolotāja Gaiziņkalna astoņgadīgajā skolā. Tētijs bija traktorists – tur visapkārt bija plaši lauki, un darba viņam netrūka. Kopā ar mums dzīvoja arī mammas mamma, kuras mājas kara laikā bija nolīdzinātas. Tā kā mamma strādāja arī internātā un mācīja vakarskolēnus, mani un jaunāko māsu Andu pieskatīja vecmāmiņa. Kad gāja govi pārsiet, uzsēja mani uz muguras jeb – vidzemnieku valodā – kigerģa, jo tuvu jau tās plavas nebija...

1. klasē sāku mācīties Gaiziņkalna astoņgadīgajā skolā. Bieži vien uz skolu gāju viena – savā nodabā gāju cauri mežam vai reizēm šļūcu no kalniņa, un skola bija klāt. Dažkārt redzēju dažādus zvērus, bet bailu nebija. Tolaik jau bērniem agri bija jābūt patstāvīgiem.

– Kāpēc pārcēlāties uz Tukumu?

– Kad mamma uzzināja, ka Gaiziņkalna skolu slēgs, viņa meklēja vietu, kur dzīvot, un, tā kā viņas brālis ar ģimeni un citi radi jau dzīvoja Tukumā, pārcēlāties arī mēs. Vecāki uzreiz atrada darbu Gaļas kombinātā. Vēlāk mamma strādāja arī dārzniecībā, bet vairs nekad skolā, – to viņa pat nemēģināja. Kāpēc – nezinu, bet esmu daudzreiz par to domājusi... Dzīvojām Gaļas kombināta kopmītnēs – tagadējā Celtnieku ielā agrāk bija tādas trīs barakas blakus vienai otrai. Bet vēlāk mamma ar tēvu uzcēla ma-

zu, vienkāršu mājiņu Milzkalnes ielā. Tad arī abas vecmāmiņas, abas Olgas – Buiķe un Kaparjosta – dzīvoja pie mums.

2. klasē sāku mācīties Tukumā Raiņa vidusskolā. No Gaiziņa skolas apvienotās klases ar 14 skolēniem nonācu klasē ar 32 bērniem... Man tas bija liels stress, bet nekādas izvēles jau nebija. Tāpēc nevaru teikt, ka man par Raiņa skolu būtu siltas atmiņas, kā ir citiem, bet ar klasesbiedriem – Aivi un Smaidu Kokiniem, Sandri Jansonu un citiem – satiekamies katru gadu. Atceros, pirmajās klasēs mūs audzināja skolotāja Anna Rumba, bet vidusskolā – Reķīte – matemātikas skolotāja Reķe, kas bija brīnišķīga un mūs visus saliedēja.

– Stāstījāt, ka Durbes palīgsaimniecībā arī vasarās strādājāt...

– Man bija 13 gadi, kad mēs uz mājiņu pārcēlāmies. Tagadējā Smārdes ceļa malā bija Durbes palīgsaimniecības lauki, un tur vasarās ravēju bietes, kā arī strādāju par ganu. Atceros, dzīnu govīs pa Milzkalnes ielu tālāk uz plāvām, un otra vieta bija uz Jauntukuma pusi – kreisajā pusē. Tur, kur pie diķīša tagad ir tāda sabrukusi mājiņa, gājām algu saņemt. Vasarās diķī peldējāmies, lai gan ūdens tur nebija tijs, bet ziemā ar slēpēm laidāmies lejā pa pils kāpnēm – sniega bija tik daudz, ka varējām braukt no pašas augšas.

Ar piensaimnieka diplomu

– Un ko darījāt pēc vidusskolas?

– Es nezināju, kur iet, kur mācīties, un tad mamma teica: «Līga, ej par piensaimnieku, un tu vienmēr būsi paēdusi!» Un tā es Rēzeknes piensaimniecības skolā

apguvu piensaimniecību. Praksē biju Bauskas piena kombinātā un turpat arī sāku strādāt. Sākumā biju strādniece siera cehā, bet vēlāk – meistare pilnpiena cehā un arī virsmeistare.

– Tad jau jūs labi zināt, kurš produkts tas labākais...

– Spēju saprast, kas ir kas. Protams, Bauskas pienotava, ja salīdzina ar Tukumu, bija mazāka, bet man toreiz šķita, ka mūsu kefirs ir garšīgāks. Bijām mazs uzņēmums, bet varējām pilnīgi citādāk strādāt. Šķiet, ka tolaik pirmie sākām ražot jogurtu – pati izstrādāju receptes. Bija arī tāds produkts bifilīns. No Maskavas tika atvestas kultūras, bet to, kā tās aktivizēt, paši izpētījām – laboratorijā darbojos dienu un nakti... Produktam svarīga bija vienmērīga temperatūra, bet mums nebija iespēju tādu nodrošināt, tāpēc naktīs bija jāiet procesu uzmanīt. Par laimi, turpat pāri ielai dzīvoju – kopā ar citiem pienotavas darbiniekiem.

– Bauskā izveidojāt ģimeni?

– Jā, apprecējos ar vīru ukraiņi, piedzima meitiņas – Līnda, kura nu jau ir citā saulē, un Inga. Dzīvojām, strādājām, meitenes gāja skolā; bijām arī savu mājiņu uzcēlušī, bet 1998. gadā māsa Anda uzaicināja mani par kafejnīcas «Karē» vadītāju. Es ilgi domāju. Man patika meistara darbs pienotavā, biju ilgu gadu tur pavadījusi, turklāt bērni vēl mācījās skolā, pēdējā klasē... Tomēr ģimenes dzīvē klājās šā tā, tāpēc pieņemu lēmumu kļūt patstāvīga...

Un tad sākās jauns posms – kafejnīca, kur visu vajadzēja veidot no jauna. Vajadzēja iekārtas virtuvē, gribējās, lai ir skaists iekārtojums – Andai patika visu darīt ar vīrienu, un viņai tas arī izdevās... Taču... nāca pārmaiņu laiks, kad viss juka un bruka...

Privātā uzņēmumā, ja kaut kas atgadās – vienalga, vai tas ir kaut kas labs vai slikts, ģimene vienmēr tiek iesaistīta, un tas rada lielu stresu. Turklāt mums ar māsu raksturi bija atšķirīgi, un ne visā varēju viņai piekrist... Bet biznesā jau tā notiek. Kaut kādus mazos darbiņus kafejnīcas grāmatvedībā vēl darīju, bet pamatdarbā strādāju «Tukuma pienā» par bakteriologu. Nostrādāju līdz 2005. gadam un augustā aizbraucu uz Angliju.

– Kā radās šāda doma?

– Pazīstams cilvēks izstāstīja, ka ir darbs Anglijā rūpniecībā, kur nodarbojas ar otrreizējo izejvielu šķirošanu, turklāt – tur strādājot latvieši. Teica, ka būs gan gultasvieta, gan darbs, gan alga. Atkal dzīvē bija pienācis brīdis izvēlēties un pavērsienam. Domāju, domāju un pieņemu lēmumu, ka būšu tur divus gadus. Tā kā meitenes studēja, naudu vajadzēja, tāpēc cerēju sapelnīt, turklāt tā, lai arī vecākiem varu palīdzēt. Mamma gan iebilda – teica, ka man tur atņemšot pasi, nemaksās, jo tolaik ar šādiem stāstiem bija pilnas avīzes, bet es saņēmos un braucu. Lai gan iepriekš pat lidmašīnā nebiju braukusi, kur nu vēl uz citu valsti, kur nekā nezināju...

Kad viss jāsāk no nulles...

– Aizbraucāt, kā noprotu, pilnīgi tukšā vietā...

– Aizbraucu uz Bilstonu, kur man parādīja jau saklātu gultu, un nākamajā dienā gāju uz darbu – nonācu latviešu, lietuviešu, poļu, ungāru vidū, kur sarunāties varēja krievu valodā. Ar darbu problēmu nebija – dažādas lietas bija ātri jāsašķiro – grāmatas, drēbes, trauki – viss, kas cilvēkiem mājās kļūst lieks. Bet valodu gan – tiklīdz kāds runāja anglicki, man šķita, ka esmu kurlmēma, – ne es

sapratu, ko man saka, ne spēju kaut ko atbildēt. Nezināju neviena vārda, jo skolā biju mācījusies vācu valodu. Tas man bija liels šoks!... Iespējams, mājās nebiju visu tik reāli izdomājusi, varbūt biju dzīvojusi ilūzijās, bet – sperot vienu soli, tas aizved pie nākamā un atkal nākamā... Var teikt, ka jau pirmajā dienā sāku mācīties angļu valodu. Apmeklēju tādu kā skoliņu, kā vietējo komūnu pie baznīcas. Tur mācīja vienkāršu angļu valodu iebraucējiem. Sāku ar skaņām, burtiem, izrunu...

– Grūti...

– Tagad vairs nevaru pateikt, vai tas bija viegli vai grūti, bet – ja ir vēlme mācīties, tad tu to vienkārši dari. Katru pusdienas laiku pildīju mājas darbus, lūdzu citiem palīdzību. Tad vēl tādu telefonu nebija, kas tekstus varētu iztulkot. Mācījos saprast vārdu nozīmi, veidot teikumus, un, kad kādus piecus teikumus jau par sevi varēju uzrakstīt, gan skolotājam, gan pašam bija prieks.

– Teicāt, ka plānojat aizbraukt uz diviem gadiem, bet bijāt prom 15 gadus... Te palika bērni, ģimene, draugi...

– Jā, gads pēc gada, un biju prom 15 gadus. Protams, viss vienmēr nebija tik vienkārši... Bet tas emocionālais fons, kāds te bija izveidojies, priekš manis nebija labs, un tas arī tik ātri neaizmirsās. Vecāki vēl bija abi, bet es biju izšķīrusies un vajadzēja domāt par bērniem, par iztikšanu. Man daudzi Anglijā ir teikuši, ka man ir bijusi liela drosme ko tādu darīt, bet es to tā neuztveru. Es to uztveru tā: lēmums ir pieņemts, durvis ir atvērušās, tālāk veras nākamās, nākamās... Tā bija kā dziedināšanās. Kā jau teicu, tik vienkārši tas nebija, un vienā brīdī sākās arī veselības problēmas – biju pārstrādājusies.